

gør sig gældende med Hensyn til Tolden paa Manufakturvarer. Ogsaa her er en stor Mængde ganske ordinære Forbrugsgenstande beskattede paa samme Maade som de fineste Varer, hvorved altsaa de ubemidlede Forbrug bliver fordryet i høj Grad, fordi deres Forbrugsgenstande ere beskattede forholdsvist høje, end de finere Varer ere det.

Motiverne, som findes i Lovforslaget, til de Forhøjelser, der ere bragte i Forslag, ere af dobbelt Art. Forhøjelserne fremtræde nemlig dels som Lüksustold og dels som Beskyttelsestold. Jeg skal derfor tillade mig ganske kortelig at udtale mig om mit Standpunkt til disse to Toldbestatningsgrupper, om jeg saa maa sige. — Fra et Arbejderstandpunkt kan der synes at være noget forstandigt i, at der paalægges en Lüksustold, idet Meningen dermed skulde være at ramme de mere bemidlede, de mere velhavende i Befolkningen. Der indføres altsaa en Told, som de ubemidlede slippe for at betale. Jeg lader mig dog ikke bestikke af denne Adskillelse, idet jeg mener, at Lüksustold maa ses i en helt anden Belysning. For mig staar Lüksustold som al anden indirekte Besatning, ligesom det meste af det, der gaar ind under dette Lovforslag, som en Told, der i og for sig er forkastelig. For det første rammer den en stor Mængde Ting, som i Virkeligheden ere Nødhelsesgenstande, og derved vil den virke som en Hindring for, at disse Nødhelsesgenstande kunne naa til større Kredse af Befolkningen, og jeg mener, at hvad der er Nødhelsesgenstande for den ene i Samfundet, bør Samfundet som faadant ikke forhindre i at blive til Nødhelsesgenstand ogsaa for andre. Det er derfor en Selvfølge, at jeg af den Grund er mod Lüksustold, fordi den danner en Stranke, hvorved den forhindrer en stor Del af Samfundsbørgerne fra at komme i Besiddelse af de Nødhelsesmidler, de Varer, som kunde være til Nytte og Behagelighed for dem, og som under en Lüksutold kun kunne komme de mere velhavende til Gode. Vil man gaa den Vej og virkelig tilsigte ved en Besatning at ramme Statteebnen, hvor den er, ved at ramme de mere velhavende i Samfundet, saa skal man efter min Mening ikke gaa Toldvejen, ikke indføre Lüksustold eller anden Told, men indføre en Formue- og Indtægtskat med stigende Stala opefter. Derved rammer man Statteebnen; men Lüksustolden rammer den kun i en forsvindende Grad og gør paa den anden Side Skade, idet den forhindrer den store Befolkning i at faa Del i disse Nødhelsesmidler, som her begrænses til de mere velhavende. Men nu er der endvidere det at bemærke

ved dette Lovforslag, at hvad der kaldes Lüksustold, kan jeg sige gaa med til at give denne Betegnelse. Det er jo allerede omtalt af den ærede foregaaende Taler, at der under Gruppen Galanterivarer er lagt Told paa en stor Mængde Ting, som ere almindelige Forbrugsgenstande. Jeg skal derfor ikke opholde mig synderlig meget derved, men kun anføre, at jeg er af samme Mening som han med Hensyn til Tolden paa Galanterivarer; den rammer en stor Del Ting, som ikke kunne betragtes som Lüksusartikler og ikke bør beskattes med den Told, som der her i Lovforslaget er Tale om. — Saa er der kommet ind under Loven en Toldsats med Betegnelsen, Lüksusartikler, som jeg finder mærkelig, det er Tolden paa Brænde. Den højtærede Finansminister har vedkendt sig den Mening, at Brænde maa være en Lüksusartikel. Hvis man gaar omkring i Arbejderkvartererne, vil man se, at en stor Mængde Smaahandlende, som handle med Brændselmateriale, have en stor Del af deres Afsetning i det, som populært kaldes Bindebrænde. Man vil der hver Dag se fattige Kvæder komme og købe disse Varer, og disse handlende vilde vist i høj Grad blive forbavtede over at høre, at de handle med Lüksusartikler, de havde dog aldrig tænkt sig, at det Bindebrænde, der købes af fattige Folk i Kvarteret, var noget, der paa nogen Maade skulde kunne henregnes til Lüksus, og jeg maa ogsaa for mit Vedkommende sige, at jeg er bleven i høj Grad forbavjet ved, at det har faaet denne Betegnelse. Det forholder sig ikke saaledes med Arbejdernes Maade at leve paa, at de ere forsynede med Kaffelovne af ny Konstruktion, som ere i Stand til at kunne brænde Kul og Kokes alene; heller ikke forholder det sig saaledes, at Arbejderne kunne holde Varmer i Kaffelovnen hele Dage. Nej, de indskrænke sig dertil om Formiddagen eller Eftermiddagen, nemlig ikke mere end højst nødvendigt, de have ikke Raad til at lade det brænde uafbrudt. Og de Kaffelovne, som benyttes endnu i de ældre Arbejderkvarterer, det er Indretninger, som for længe siden burde have været kasserede, for de egne sig ikke til det, de skulle bruges til, at opvarme Værelser, da de ere ude af Stand til at frembringe den Træk, som er nødvendig, naar Kul eller Kokes skal brænde. Deraf følger, at Brænde ikke kan betragtes som Lüksus, men som en Nødvendighedsartikel for Arbejderne. Det er en Nødvendighedsartikel, som er i den Grad paatrængende nødvendig, at man kan nævne Tusinder og atter Tusinder af Eksempler paa, at Folk for at komme i Besiddelse af det, som den ærede